

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 41.
Okt. 11.

Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.

11 årg.
1894.

Det stora fiskafänget.

Text: Luk. 5: 1-11.

Låtom oss i tanke förflytta oss till sjön Genesaret. Se, hvilken skönhet och prakt på dess stränder? Där växer mullbärsträdet i grannskapet af de smärta sydländska palmerna, där höjer sig den välluktande, resliga cedern, där doftar det rikblommande mandelträdet. På marken prunka de skönaste liljor, hvilka vi annars blott få se i större drifhus, alla växter nå i den utmärkta jordmånen en ovanlig storlek. Denna sköna trakt kallades just för denna

sin skönhet och fruktbarhet »rikedomens trädgårdar». Ja, det var i sanning ett stycke paradys, som på sitt sätt förkunnade Skaparens godhet och makt.

I denna undersköna trakt vistades Jesus större delen af sitt lif; där predikade han och förrättade äfven där sina flesta underverk. Det är just om ett af dessa Herrens underverk vi nu skola tala.

Simon Petrus och hans kamrater hade en hel natt varit ute för att fiska, men det var förgäfvets. De hade intet fått. Då bjuder Herren Jesus Petrus att lägga ut med båten på djupet och där utkasta näten. Vi höra honom icke göra någon invändning, genast lyder han tillsägelsen, ty han visste af gammalt, att hans Mästare var lika mäktig i gärning som i ord. Det var sålunda

just på grund af sin tillit till Jesu nåd och makt, som han kastade ut näten. Och nog fick han lön för sin lydnad. De omslöt en stor mängd fiskar, så att äfven näten gingo sönder.

Detta var ett underverk af Herren. Vi tycka måhända, att det ej är något synnerligt stort och märkvärdigt, att man får fisk, då man lägger ut nät. Men låtom oss eftertänka! Det var ju på grund af Jesu vilja och hans ledning som fiskarne kommo in i näten. Ja, det är visserligen ett verk af Herren, som han kan upprepa ännu i dag. Hören, huru en fattig, from man vid namn Kornelius fick erfara det.

Det sista brödet är förtärdt, och Kornelius har ingenting mer att gifva sina hungrande barn. Hungrige hade de gått till sängs, sedan de dock förut bedt honom, som föder korparne, att gifva dem deras dagliga bröd. Tidigt på morgonen vaknar den fromme mannen. Det var ännu natt, men månen lyste klart. Då tänkte Kornelius: »Jag skall gå ut och låna mig ett fiskljuster, kanske Herren vill gifva oss vår föda.»

Det var vinter, snö betäckte marken, och på den lilla insjön låg ett tjockt istäcke. Till insjön styrde han sina steg, bedjande Herren om hjälp i sin nöd. Man hade dagen förut huggit upp en vak i isen. Till denna vak hade kommit en stor mängd fisk för att hämta luft, och nu kunde Kornelius utan synnerlig möda draga upp den ena fisken efter den andra ur djupet. Därefter gick han från hus till hus och bjöd ut sina fiskar. För penningarne köpte han bröd och

mycket annat, som i hushållet behöfdes, så att han vid hemkomsten kunde bjuda sin hungrande familj på en riklig middag. Huru härligt hade ej Herren hört hans bön?

Så visar oss Herren, huru han kan och vill hjälpa oss i vår nöd, ja, att han är densamme i dag som han fordom var, då han gick här nere i Galileens dalar. Han vill nu som fordom höra våra böner och gifva oss allt hvad vi behöfva.

Fr. E.

“Intet är fördoldt, som icke skall uppenbaras.”

En äldre man, en vän till de unga, berättade en gång följande tilldragelse:

»Jag var omkring tolf år, då jag upplefde det, som jag nu ämnar berätta:

På en af landets större minnesdagar skulle det hållas stor parad på torget i vår stad. Min far hade på morgonen gifvit mig något arbete att utföra i trädgården, och jag hade stigit tidigt upp för att i god tid hinna sluta mitt arbete.

Jag trodde mig redan vara fri att efter behag kunna gå och se på festligheterna på torget, då min far ropade mig och gaf mig en liten påse med böner, som han önskade jag skulle sätta först.

Missmodig gick jag tillbaka till trädgården. Snart hörde jag på afstånd musikens toner, och på gatan skyndade skaror af folk till torget. O, huru jag önskade, att det aldrig i världen funnits någonting, som hette böner!

Plötsligt fick jag en idé. Jag tog påsen och gick till ett hörn i trädgården, hvarest låg en ganska stor sten. Denna vältrade jag åt sidan, gräfd e hastigt ett

hål och tömde påsens hela innehåll däri. Därpå vältrade jag stenen tillbaka på sin plats, och nu dröjde det icke länge, innan jag sprang min väg för att se på soldaterna och träffa mina kamrater.

Jag hade dock ej det nöje af festen, som jag väntat; ty samvetet talade, och jag kunde ej låta bli att tänka på börnorna och hvad jag skulle säga till far. Han glömde icke heller att på kvällen fråga om jag hade satt ned börnorna, och jag svarade: 'Ja, jag har satt dem alla i jorden'.

Detta var ju en lögn, men han fattade inga misstankar. Efter någon tid sade han dock till mig: 'Det är i alla fall besynnerligt, att börnorna icke komma upp, du har väl lagt ned dem riktigt?'

'Ja far.'

'Då måtte de ha varit för gamla, så att de inte hade kraft att gro.'

Något annat föll honom icke in — ännu. Jag trodde nu att allt var godt och väl, och att frågan om börnorna vore utplånad ur världen. Men en dag någon tid därefter såg jag till min fasa, att en hel skog af bönor hade vuxit upp omkring stenen. Min far såg det också, men han teg då, ty det var främmande med oss. Om aftonen vid bordet såg han allvarligt på mig och frågade: 'Robert, har du satt börnorna på den trädgårdssäng, där jag bad dig sätta dem?'

Jag kan icke beskrifva, hvad jag kände denna stund. Nu tjänade det till intet att ljuga längre. Jag blef blodröd, började gråta och berättade alltsammans för honom. Han förlät mig också och glömde min synd, men jag har aldrig intill denna dag kunnat glömma dessa bönor, som jag trodde vara så väl gömda, och hvilka likväl kommo i dagen.»

Jesus säger: »Intet är fördömt, som icke skall varda uppenbart, eller hemligt, som icke skall varda känt.»

Två par skor.

Med teckning.

Per hade blifvit litet högfärdig af sig. Detta var nu både dumt och syndigt, men den stackars gossen hade icke lagt på minnet bibelns ord: »Gud står emot de högfärdiga».

Därför hände det ofta, att han kasserade både det ena och det andra. Ibland var soppan, som mor kokat till middagen, icke god nog, en annan gång yttrade han sitt missnöje öfver att hans kläder voro för tarfliga, men för tillfället såg han sur ut öfver att hans vardags-skor voro litet sönder ofvanpå vristen. Han lipade och gnällde, tills han äntligen fick taga på sig sina bästa skor.

När han nu skulle gömma de gamla skorna, ställde han dem icke i garderoben, utan smög sig ut på bakgården och kastade dem där bredvid hönshuset. Småkycklingarna trodde att skorna voro för dem och började klättra och hoppa i dem och tyckte, att det var ett par alldeles dråpliga skor; samma tanke hade äfven hönsamma.

Emellertid hade sommaren flytt sin kos, skolan var längesen börjad, och hösten bröt in med långa, frostkalla nätter. Men trots kölden var där i samma klass som Per en liten fattig gosse, som kom barfotad till skolan hvarje dag. Alla de andra gossarne hade längesen klädt sig i varma skor och strumpor, men den lille parfveln fortfor att komma barfotad. Slutligen frågade läraren den lille, om han icke frös.

Jo, det gjorde han, men han hade inga skor.

Läraren frågade hans klasskamrater, om de icke skulle hjälpas åt att samla till ett par skor åt den fattige lille. Alla voro glada öfver förslaget och lofvade fråga föräldrarne.

Äfven Per kom ifrig hem och talade om, att han hade en skolkamrat som inga skor hade, men att alla de öfriga lofvat fråga hemma, om de icke finge en slant till att köpa skor åt honom.

Modern lofvade Per en tjugufemöring, men uppmanade honom att leta fram sina gamla skor. »Det kan finnas flera fattiga barn, som gå barfotade i höstkylan eller hafva så dåliga skor, att de just intet skydda i köld och väta.»

Per skyndade ut. Han mindes mycket väl, hvar han kastat sina gamla skor, och han gick därför till bakgården för

på sin gosse, att Per slog ned ögonen och blef blodröd i ansiktet. Han skämdes så, att tårarna bände sig fram mellan de hårdt slutna ögonlocken. Långsamt smög han till mor, slog armarna om hennes hals och bad innerligt om förlåtelse.

»Visst förlåter jag dig, mitt barn», sade hon allvarligt och gick ut i garde-

TVÅ PAR SKOR.

att leta bredvid hönshuset. Där stodo kycklingarna och sneglade på honom. De hade vuxit sig så stora och sågo så förståndiga ut, som om de redan trampat ut barnskorna. Några sådana syntes icke till. Per kom tomhändt in till mor.

»Nå, hvar har du skorna?»

Per teg.

Modern såg så allvarligt och sorgset

roben. »Jag har nog tagit vara på dina skor. Se här äro de, lagade och präktiga. Tusende fattiga barn skulle hoppa af fröjd, om de ägde ett par så präktiga skor.»

Följande dag hade läraren skaffat den fattige gossen nya skor och varma strumpor på de rödfrusna benen. Alla barnen sågo så glada och lyckliga ut, men Per satt allvarsam och tänkte på

DUETT.

hur dum och oförståndig han varit. Han bad visst en tyst bön om förlåtelse för sin högfärd, bad om att blifva ett godt och tacksamt barn.

Alla Guds änglar hörde den bönen och fröjdade sig.

—rd.

Duett.

Med teckning.

Eva hade till julklapp fått en praktig munharmonika, som utgjorde hennes och lilla brors glädje hela eftervintern och ett stycke fram på försommaren. Då satt den lille en vacker dag vid åkanten på en sten och musicerade af hjärtans grund, tills vid en häftig rörelse han föll i vattnet. Själf kom han upp med lifvet, men munharmonikan var borta för alltid, till stor sorg för Eva och hennes lille bror.

Johan, så hette han, var en käck pojke, som i sitt sinne grundade på, huru han skulle få ett instrument åt systemen i stället för det han tappat på åbottnen.

»Johan, kom hit, gosse.»

Det var den vänlige landthandlanden, som stod i boddörren och ropade.

Johan lämnade sin hvisselpipa, var inom två minuter vid boddörren och stod med hatten i hand.

»Vill du springa till prästgården med det här?»

Johan log och tog emot paketet med bägge händerna i stället för att svara. Men som det var ett tungt paket måste han lägga ned det på marken, medan han satte på sig hatten.

Och nu gick det undan till prästgården. Om en stund var han återkommen med ett lyckligt leende i anletet och en tioöring i handen. Han ville lämna den åt handlanden, men denne förklarade, att myntet var för honom. »Och», tillade han, »vill du komma hit om dagarna och springa

ärenden nu till midsommar, så skall du äfven af mig få en slant.»

Johan kom följande dag och alla de andra, bar paket och hjälpte till med hvad han kunde, och när midsommardagen rann upp, Johans namnsdag till på köpet, då fick han, utom betalning för sitt arbete, till namnsdagsgåfva ett praktigt instrument af handlanden. Det är på det instrumentet, som barnen å teckningen spela duett. Eva var idel solsken och glädje. Hon förklarade, att hon nu mera inte saknade munharmonikan ett ringaste grand.

Verkligt hjältemod.

(Forts. fr. nr 39.)

Jag vet, att det blir en liten krokväg för dig, men du skulle göra mig en stor tjänst, om du ville göra det ändå — det är saker af vikt, som jag skrivit till honom om.»

»Ja, det skall jag visst göra», sade Leonard och såg frimodigt upp.

»Men jag ville äfven be dig höra efter svar», fortfor hans lärare, »och om du får det, så kan du taga det med hit i morgon bittida, när du kommer till skolan.»

»Är inte baron Stålhjelm en af styresmännen för banken?» frågade fru Persson.

Nu väcktes genast Leonards uppmärksamhet. Ifrigt lyssnade han efter svaret.

»Jag tror nästan det, min vän. Hvad ville du säga, Grönberg?»

»Jo, jag vet att han är det», svarade Grönberg, en af de äldre gossarne, som alltid var redo att lämna upplysning om hvarjehanda, ehuru han vanligtvis saknade nödig kännedom om saken. Leonard reflekterade emellertid icke däröfver utan var nu alldeles viss om, att baron Stålhjelm var direktör för banken.

Sedan undervisningen för dagen var slut, och Leonard var på väg till baro-

nen med brevet i fickan, undrade han för sig själf, om han skulle råka denne stygge direktör — som han inom sig kallade honom — hvilken hade varit med om att stjäla moster Idas penningar. Och om han träffade honom, hvad skulle han säga? Hvad skulle han göra?

IX. Ett stort misstag.

Det var ganska sent på kvällen, när Leonard återvände hem.

Fru Willén hade varit litet orolig för honom. Det var ovanligt, att han icke kom hem till kvällsmåltiden, och hon hade nästan väntat, att han denna bekymmersamma dag skulle varit ifrigg att höra, huru det gått för henne och redo att visa henne sitt deltagande.

När han äntligen kom, såg han förgråten och skygg ut; han undvek sorgfälligt att möta hennes blick.

»Hvar har du varit, Leonard?» frågade hon.

»Till Wallby. Pastor Persson bad mig taga ett bref med till baron Stål-hjälms.»

»Har du då varit kvar där hela tiden?»

»Ja.»

»Huru kommer det till, Leonard? Det är nu ganska sent.»

»Baron höll mig kvar», svarade Leonard, och det såg ut, som om han ämnat börja gråta.

»Bjöd han dig på kvällsmat, kanske?» frågade fru Willén uppmuntrande.

»Ja — nej — jag menar, att jag ville inte ha någon mat. — Men hur gick det för moster Ida i dag?»

»Det gick inte bra», sade hon och tankarne ilade nu tillbaka till hennes bekymmer. »Våra penningar torde helt säkert vara förlorade. Men det är många, som lida mycket större förlust än vi. Ja, Gud hjälpe de många, som genom denna olycka förlorat allt hvad de ägde.»

»Mamma höll på att svimma», sade Albert. »O, det var så bedröfligt. Jag försökte stödja henne, men käppen halkade, och jag var själf på väg att falla omkull.»

»Hon borde hafva låtit mig följa med», började Leonard, men han tvärstannade plötsligt.

»Jag hade mycken hjälp och tröst af Albert», sade fru Willén. »När vi voro uppe hos häradshöfdingen för att begära hans råd, påminde han mig om ett par viktiga saker, som jag höll på att glömma. Det var en stor hjälp för mig.»

»Ja, ser du, på bortvägen talade mamma med mig om allt, som hon borde fråga häradshöfdingen om, och jag har ju godt minne, säger pastor Persson», tillade Albert leende, »det var väl då det minsta jag kunde göra att påminna mamma om det, som hon höll på att glömma.»

Fru Willén frågade nu åter Leonard, hvad som kvarhållit honom så länge på Wallby, men han undvek att svara direkt på hennes frågor, och de svar han gaf voro ej tillfredsställande. Fru Willén, som kände sig mycket trött, beslöt då att lämna saken för i kväll och tillsade de båda gossarna att så snart som möjligt gå till sängs.

»Mamma är så trött och nedstämd i kväll», sade Albert. »Vi måste försöka att inte störa henne, medan vi klä af oss, för hennes rum ligger alldeles under vårt, som du vet, så att hon hör oss så väl, om vi gå på golfvet.»

»Du tänker visst, att ingen annan än du bryr sig om henne», sade Leonard buttert.

Albert svarade ingenting utan skyndade att kläda af sig. Han hörde modern gå af och an i rummet inunder, och han kände sig glad öfver, att hon lofvat honom att gå till sängs genast, ehuru det var ovanligt tidigt. När han sedan knäböjde bredvid sängen för att bedja sin aftonbön, tyckte han sig höra ljudet af en snyftning från Leonard's säng, som stod vid andra sidan af rummet. Han bad därför också för honom, att Gud ville välsigna och trösta honom, om han vore verkligt bedröfvad. Sedan steg han upp och sade vänligt »godnatt» till Leonard, hvarpå han gick till sängs.

(Forts.)

Brefväxling med de små.

Prisuppgift N:o 24.

Öfver ofvanstående teckning skrives en uppsats, hvars längd ej får öfverstiga hvad som rymmes på ett ark postpapper.

Söndagsskoltext för den 21 Okt.

Mark. 1: 21—34.

Tänkespråk: Detta är en ren och obefläckad gudstjänst inför Gud och Fadern, att besöka fader- och moderlösa barn och änkor i deras bedröfvelse och bevara sig obesmittad af världen. Jak. 1: 27.

Upsala 1894. Almqvist & Wiksells Boktr.-Aktieb.